

Budeš mými svědky (SK 1,8)

Setkávání s rodiči dětí,
které se připravují na první svaté přijímání

Příprava na první svaté přijímání většinou patří ke stěžejním úkolům farní pastorace. Často do služby dětem, které se připravují na první svátost smíření a první svaté přijímání, vkládáme velké úsilí. O to více nás mrzí, když za pár dní po této velké slavnosti vidíme dětské lavičky zase prázdné. Vidíme, že děti, pokud nejsou podporovány z rodiny, velmi těžce vytrvají na cestě víry. Proto je velmi důležité do této cesty zainteresovat celou rodinu a především rodiče. Dobrou příležitostí k tomu je právě období přípravy na první svaté přijímání, kdy se v dítěti probouzí víra a touha po životě s Ježíšem. Je důležité toto období využít pro to, abychom se pokusili podobnou touhu vzbudit také u jeho rodičů. Ukazuje se jako pastoračně moudré zavést také **pravidelné schůzky s rodiči** jako součást přípravy dětí na první svaté přijímání. Ke schůzkám s rodiči nás vedou dva důležité motivy: tím prvním je, **aby rodiče své dítě podporovali na cestě hledání a zrání jeho osobní víry**, a tím druhým, snad i důležitějším motivem je **vzbudit v samotných rodičích touhu po obnově a prohloubení vlastní víry**. Pro tyto účely vám zde nabízíme metodiku pro setkávání s rodiči.

Jak s touto metodikou pracovat? Metodika obsahuje scénář šesti setkání. U každého formuluje nejprve cíl setkání, což nás vede k tomu, abychom se při přípravě na setkání s rodiči zamysleli nad tím, co je jeho cílem, co od něj očekáváme. Dále obsahuje rubriku „V co věříme a co chceme předat“. Texty této rubriky jsou určeny pro kněze a katechety (ne pro rodiče), jedná se o základní informace k danému tématu, které mají sloužit jako jeden z podkladů v době přípravy, kdy se kněz/katecheta bude nad tématem zamýšlet. Na třetím místě je zde už vlastní metodické zpracování tématu, které je však skrze modlitbu, po zvážení situace a místních podmínek potřebné zkonkretizovat pro danou skupinu. Dále je zde nabídnuta aktivita pro každé setkání, shrnutí tématu (které někdy obsahuje i nové doplňující údaje) a modlitbu na závěr.

Všem, kteří tuto metodiku budou používat, anebo i bez jejího použití usilovat o obnovu víry v rodinách dětí připravujících se na první svaté přijímání, vyprošujeme Boží požehnání do této služby.

P. Petr Bulvas a Martina Orlovská
Arcibiskupství olomoucké

I. KŘEST – JSEM DÍTĚ BOŽÍ

Cíl setkání

- a) pastorační – ukázat význam křtu pro život
- b) setkání – navázat kontakt s rodiči, vytvořit příjemnou atmosféru + povzbudit k výchově ve víře

V co věříme a co chceme předat

(jen pro kněze a katechetu)

„Křest je základem celého křesťanského života, vstupní branou k životu v Duchu a branou, která otevírá přístup k ostatním svátostem. Křtem jsme osvobozeni od hříchu a znovuzrozeni jako Boží děti, stáváme se Kristovými údry; jsme přivtěleni k církvi a stáváme se účastnými jejího poslání.“

(KKC 1213)

Metodika – rozvinuté téma setkání

Přivítání: Je dobré rodiče srdečně a osobně přivítat, navázat s nimi rozhovor a vysvětlit jim, proč se budeme scházet před prvním svatým přijímáním jejich dětí.

Důvody, proč se budeme scházet:

- ♦ Dítě čeká velmi důležitý krok v životě a bude potřebovat vaši pomoc i příklad.
- ♦ Postupně vás budu seznamovat s tím, co s dětmi probíráme v přípravě na svaté přijímání, abyste to mohli probírat i doma.
- ♦ Pro mě (kněze) bude také důležité, aby příprava probíhala ve spolupráci s vámi.

Aktivita pro seznámení:

1. varianta: Rodiče přinesou fotky ze křtu dítěte, společné prohlížení a vzpomínání na křest jejich dětí.

2. varianta: Rodiče se představí, řeknou jméno svého dítěte a mohou říct, proč svému dítěti vybrali právě takové jméno.

Úvod do tématu: Křest je možné rodičům představit a přiblížit na události narození dítěte. Jako rodina očekává nového člověka, nový život do rodiny, také křest je možné vnímat jako nové narození pro Boha a život věčný.

To se dá krátce vysvětlit na rozhovoru Ježíše s Nikodémem: Jednou v noci se Ježíš sešel s Nikodémem a povídali si o tom, že se člověk musí znovu narodit, aby mohl přijít do Božího království. I Nikodém, významný učitel v Izraeli, musel přemýšlet, jak to Ježíš myslí. Ježíš mu vysvětlil, že není jen narození tělesné (když jsme se narodili našim rodičům), ale i narození duchovní, a tím je právě křest. (J 3,1–21) Jako rodiče dáváte svým dětem život, který však po nějakém čase končí smrtí. Bůh nám srze křest (nové narození) nabízí život, který nikdy nekončí.

Účinky křtu

I. Stáváme se Božími dětmi

Máme zkušenost života, že dítě, které se narodí, je pojmenováno po rodičích a všichni vnímají, že k nim neodmyslitelně patří. Křtem se člověk stává dítětem narozeným pro Boha, jeho království.

Dítě po svém narození potřebuje a právem očekává péči svých rodičů. Jako rodiče se jim snažíte dát všechno to, co děti pro rozvoj svého života potřebují, aby mohly prožívat radost a štěstí ze života. Čím víc děti vnímají vaši láskyplnou péči, tím víc na nich vidíte spokojenost.

Děti vaši péči vidí a vnímají. Stejně dokážou dětsky odhalit, že i Bůh k nim má vztah lásky jako ke svým dětem a chce jim být vždy blízko, pomáhat v každém okamžiku života. Pro toto zjištění však potřebují i váš pohled víry, který je to naučí vidět. Můžete jim vztah Boží přiblížit i tím, že se před jídlem ztišíte a pronesete krátkou modlitbu, kterou jim sdělíte svou vděčnost Bohu za pokrm, který máte na stole.

II. Přijímáme dary Ducha Svatého

Dítě má s rodiči od narození mnoho společného. První věc, které si většinou všimneme, je podoba. Postupem času objevujeme i dary a nadání, kterých po vás dítě zdědilo. Souhrnně o tomto říkáme, že je dítě s vámi

spojeno jednou krví, a věřím, že toužíte, aby s vámi bylo i stejného ducha. Umožňuje to krásné vztahy v rodině mezi všemi členy.

Každý člověk, který se narodí, je podobný Bohu. Bible říká, že jsme stvoření k jeho podobě a obrazu. Po prvním hříchu v sobě tento obraz vnímáme méně. Při křtu dostáváme dary Ducha Svatého, které nám pomáhají žít jako děti Boží. Jako děti Boží se učíme žít v souladu s Bohem v lásce, radosti, pokoji, trpělivosti, laskavosti, dobrotě, věrnosti, tichosti a sebeovládání.

Postupně zakoušíme, že děti se nestávají automaticky dospělými, ale že k tomu potřebují čas a naši výchovnou pomoc. Výchova je důležitý úkol, kterým v dětech pomáháme rozvinout jejich schopnosti a obdarování.

Vsuvka o výchově – obecně i ke křesťanskému životu

Znamý francouzský vychovatel a kněz Guy Gilbert ve své knize ***O dětech a výchově*** uvádí:

- ♦ Dítě potřebuje, abyste na ně měli čas, abyste tu byli pro ně a brali vážně jeho problémy a záležitosti.
- ♦ Děti potřebují pevná pravidla. Potřebují občas cítit pevnou ruku a rozhodnost. Dává jim to jistotu pro současnost i budoucnost. Ne však násilí!
- ♦ Potřebují, abyste je vychovávali k hodnotám, jako je snaha, úcta, tolerance, poctivost, upřímnost a věrnost; vedli k plnění povinností, rozvoji inteligence prostřednictvím studia nebo jiných darů.
- ♦ Současně potřebují pociťovat vaši lásku, důvěru a přijetí.

Tyto zásady výchovy obecně pomáhají dětem osvojit si potřebné zásady pro život. Život křesťana se však vyznačuje tím, že žije v souladu s učením a životem Ježíše Krista. Součástí výuky náboženství je i Desatero. V učebnici najdete větu: Desatero nám říká, jak se máme chovat k Bohu, k sobě a k ostatním lidem, abychom byli šťastní. (učebnice pro 3. třídu, s. 16–17)

III. Jsme začleněni do církve

O dítěti vždy mluvíme jako o členovi naší rodiny. Stejná vazba vzniká i při křtu vůči rodině církve. Zde je potřeba dbát na to, aby dítě vždy prožívalo dobré zázemí ve své rodině.

Rodinu utváří společně strávený čas a společná aktivita. A Ježíš nás zve, abychom i jako křesťané tvořili jednu rodinu a trávili spolu čas. Při poslední večeři vyzval své apoštoly: „To konejte na mou památku.“ Proto se církev společně schází, především v neděli, aby mohli být všichni věřící spolu i s Ježíšem.

Aby děti mohly vnímat, že patří do rodiny, kterou je pro ně po křtu církev, potřebují s touto rodinou pravidelný kontakt. Nejdůležitějším kontaktem je pravidelná účast na nedělní mši svaté.

Poznámka: Zde můžete nabídnout také aktivity, které ve farnosti děláte a do nichž by se mohli rodiče i děti zapojit.

Aktivita

- ♦ <http://www.hledamboha.cz/laskyplny-dopis-otce/>

Shrnutí

Při dnešním setkání jsme si připomněli, že Bůh je Otcem vašeho dítěte, že je má rád a chce pro ně dobro. Při křtu je vybavil určitými dary, které mu mají pomáhat na cestě životem, je však třeba tyto dary rozvíjet. Zároveň vaše dítě patří také do velké rodiny církve, v níž může rovněž zažívat společenství blízkých lidí, pomoc a zázemí.

Modlitba

RODIČOVSKÉ POŽEHNÁNÍ

Kněz rozdává rodičům po jedné svíčke s komentářem: Při křtu kmotr zapálil dítěti křestní svíci, což symbolizovalo zapálení víry v jeho srdci. Tak i my nyní zapálíme svíce, které budou symbolizovat křestní svíce našich dětí, a při nich se za ně budeme modlit.

Rodiče zapálí svíčku a společně nebo postupně takto požehnají svým dětem.

Kněz modlitbu uvede:

Náš nebeský Otče, svěřujeme ti nyní tyto naše děti: ... (rodiče postupně říkají jména svých dětí).

**Ať se stanou dobrými přáteli tvého jednorozeného Syna Ježíše
a dokážou čerpat z darů Ducha Svatého.**

Buď ty, všemohoucí Bože, strážcem jejich životů,

a světlem jejich víry,

aby žily v plnosti, kterou jsi jim daroval.

Amen.

II. MODLITBA – ROZHOVOR S BOHEM

Cíl setkání

- a) pastorační – Modlitba je projev našeho vztahu s Bohem.
- b) setkání – povzbudit k modlitbě v rodině

V co věříme a co chceme předat

(jen pro kněze a katechetu)

„Modlitba je velká brána víry. Ten, kdo se modlí, přestává žít jen ze sebe, pro sebe a z vlastních sil. Ví totiž, že existuje Bůh, s nímž můžeme hovořit, a tak se mu víc a více svěřovat. Už nyní hledá kontakt s tím, se kterým se jednoho dne setká tváří v tvář. Proto k životu křesťana patří každodenní modlitba. Modlitbě se ale nedá naučit tak jako nějaké technice. Modlitba je totiž vždy darem, který člověk dostává právě tím, že se modlí.“

(YOUCAT 469)

Metodika – rozvinuté téma setkání

Uvedení do tématu:

Jako uvedení do dnešního tématu vám dnes pustím krátké video.

(Video je možné rodičům promítnout, nebo jen převyprávět jako příběh.)

Komentář k videu:

- ♦ otec na videu vzpomíná na chvíle, kdy si s dcerou byli blízcí a povídali si spolu
- ♦ dcera si žije svůj život, vzdálený od táty, ale nedokáže zapomenout na chvíle, kdy jim spolu bylo dobře
- ♦ příběh zprvu neukazuje, že by si volali nebo se jinak kontaktovali
- ♦ dokonce nabídne i pohled do baru, kde dcera hledá někoho, s kým by si mohla promluvit o životě

- ♦ otec touží být v kontaktu se svou dcerou
- ♦ dcera postupně ve vzpomínce na dětskou hru objevuje svou touhu po setkání s otcem
- ♦ rozhovor, setkání se stává touhou otce i dcery
- ♦ příběh končí u otevřených dveří autobusu, za kterými je možné vidět důležitost komunikace a vzájemného setkávání v životě

Modlitba

Když mám někoho rád, tak na něj rád a často myslím, mluvím s ním, setkávám se s ním. Modlitba není jen říkání nějakých zbožných textů, ale především osobní setkání s živým Bohem. Mohu s ním mluvit jen tiše v myšlenkách, nebo nahlas, sám nebo ve společenství. Vždycky je to však setkání s tím, který mi naslouchá, ale kterému taky já tiše naslouchám, když ke mně mluví slovy Písma, nebo skrze hlas svědomí v mém nitru. Jisté je, že v modlitbě nejsem nikdy sám, jsme dva. A to i tehdy, když se zdá, že Bůh mlčí.

Co do modlitby patří? Všechno, co do hovoru mezi snoubenci či přáteli. Ty taky někdy prosíme, a protože jsme slušní, tak i děkujeme. Když narušíme vztah, omluvíme se. Kvůli prosbám a vzájemné pomoci by však vztah snoubenců nevznikl. Ti dovedou jeden druhého obdivovat a vyznávat lásku, ale nejvíce času asi věnují rozhovoru o obyčejných věcech svého života, práce, koníčků. Nemluví stále. Také naslouchají, nebo jsou spolu jen tak, mlčky. To ticho je ovšem jiné než tichá domácnost. Bývá silné a krásné, někdy se zdá, že je výmluvnější než slova, takže se ani nechce s řečí začínat. To všechno patří i do modlitby. Protože jde však o vztah s dokonalým Bohem, patří tam navíc klanění. To má místo ve chvíli úžasu, obdivu, vyznání.

(Převzato z GRAUBNER, J. *Chci být opravdovým křesťanem*, s. 11)

Rodina sílí modlitbou

Dovolte mi otázku, na kterou nemusíte nahlas odpovídat. Modlíte se spolu s dětmi v rodině? Je takto strávený čas pro vás důležitý?

Položit si otázku, jak důležitá je v rodině modlitba, je stejně podstatné jako ptát se, jak často se mám bavit se svou manželkou, manželem či dětmi. Vnímáme, že rozhovory, vzájemné sdílení vytvářejí pevnost rodiny, dávají

zakoušet zájem o druhé a vytvářejí atmosféru důvěry. Každý takový dobrý rozhovor posiluje vědomí, že mám kolem sebe lidi, kteří mě milují a vytvářejí mi tak potřebné zázemí jistoty a blízkosti, jaké dokáže dát jen rodina.

V rodině často můžeme mít námitku, že pro modlitbu nebývá vždy dostatek času, klidu či možnost být opravdu spolu. Mohlo by se zdát, že to stačí, aby se dalo říct, že modlitba v rodině je přinejmenším obtížná, ne-li nemožná. Co buduje rodinu? Určitě to není čas, kdy každý z členů pracuje někde sám pro dobro celé rodiny. Vztahy v rodině se nejlépe upevňují tehdy, když rodina spolu něco prožívá. Je obtížné takový čas najít, ale i po letech se na takové okamžiky dobře vzpomíná a vytvářejí v nás autentický pocit domova a rodiny. Čas a námaha vynaložené na takové společné chvíle se projeví jako výhodné. Společná modlitba v rodině dává všem zakoušet jistotu Boží blízkosti a pomoci, která rodinu spojuje a tmelí.

Rodiče, vy máte tu jedinečnou možnost naučit děti v rodinném prostředí modlitbě. Od vás děti mohou převzít dobrý zvyk modlit se pravidelně každé ráno a každý večer.

Malý návod na večerní modlitbu v rodině:

Před začátkem modlitby můžete zapálit svíčku – znamení toho, že Ježíš vstal z mrtvých a vnáší světlo do našich životů.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Pane Ježíši, dříve než půjdeme spát, chtěli bychom ti odevzdat tento den:

1. děkujeme za všechno, co přinesl dobrého a co se nám v něm podařilo;
2. odprošujeme tě za všechno, v čem jsme zklamali, co jsme nezvládli;
3. prosíme za rodinu, známé, společnost, církev a na závěr za sebe.

Dobrý Bože, děkujeme ti, že nasloucháš našim prosbám, a prosíme tě, ochraňuj nás po celou noc, dej, ať si odpočineme a zítra zase svěží vstaneme do nového dne.

Otče náš... Zdravas Maria... Sláva Otci...

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen

Shrnutí

Dnes jsme si řekli, že s Bohem můžeme mluvit, že nás skutečně miluje, je nám nablízku a touží po setkávání a rozhovoru s námi. Toto setkávání je

dobré prožívat především v pravidelné modlitbě. Bez pravidelné modlitby ztrácíme s Bohem kontakt, a přestože on stojí vedle nás, my jej nevidíme.

Stejně jako se člověk učí jiným věcem, učí se také modlitbě. Proto záleží hodně na vás rodičích, jestli dětem tuto zkušenost setkávání s Bohem umožníte tím, že je povedete k pravidelné modlitbě, nebo je necháte v tomto směru zakrnět. V dopise, který dnes dostanete, máte jednoduchý návod na večerní modlitbu.

Modlitba

Závěrečnou modlitbu můžete prožít v místnosti, kde se setkáváte, nebo přejít do kostela. Pro tuto modlitbu předem připravte lístečky s díky a prosbami. Na začátku modlitby je rozložte, aby si rodiče mohli vybrat každý jeden lísteček, který vyjadřuje to, co by chtěli nyní Bohu předložit. Kněz modlitbu uvede, poté rodiče čtou prosbu nebo díky z lístečků, které si vybrali, nebo je mohou říct vlastními slovy. Modlitbu kněz ukončí požehnáním.

III. HŘÍCH – NARUŠENÉ PŘÁTELSTVÍ S BOHEM

Cíl setkání

- a) pastorační – Hřích je to, co nás odvádí od Boha.
- b) setkání – ukázat smysl výchovy k dobru

V co věříme a co chceme předat

(jen pro kněze a katechety)

„Bůh učinil všechno pro člověka. Člověk je jediný tvor na zemi, kterého Bůh chtěl pro něho samého a stvořil ho k tomu, aby byl šťastný. Svého štěstí člověk dosahuje tím, že poznává Boha, miluje ho, slouží mu a žije ve vděčnosti vůči svému Stvořiteli.“ (YOUCAT 59)

„Bůh nechce, aby lidé trpěli a umírali. Jeho původním plánem pro člověka byl ráj: věčný život v pokoji s Bohem, s ostatními lidmi a s přírodou, v pokoji mezi mužem a ženou.

Někdy tušíme, jaký by život měl být, jací bychom měli být my, ale ve skutečnosti žijeme v nepokoji se sebou samými, jsme vláčeni vlastním strachem a nekontrolovatelnými emocemi, přišli jsme o svou původní harmonii se světem i s Bohem. Písmo svaté toto odcizení vyjadřuje příběhem o ‚prvním hříchu‘. Protože se vloudil hřích, museli Adam a Eva opustit ráj, ve kterém žili v harmonickém vztahu mezi sebou navzájem s Bohem. Namáhavá práce, utrpení, smrtelnost a náchyllost ke hříchu jsou průvodními znaky ztraceného ráje.“ (YOUCAT 66)

„Hřích je odmítnutí Boha a zdráhání se otevřít jeho lásce. Jasně se to projevuje v porušování Božích přikázání.“ (YOUCAT 67)

„Hříchem dal člověk přednost sám sobě před Bohem a tím pohrdl Bohem: zvolil sám sebe proti Bohu, v rozporu s tím, co vyžaduje jeho stav stvořeného tvora, a tedy i jeho vlastní dobro. Člověk byl ustaven ve stavu svatosti a určen k tomu, aby byl Bohem zcela ‚zbožštěn‘ ve slávě. Sveden ďáblem, chtěl být ‚jako Bůh‘, avšak ‚bez Boha a před Bohem, ne podle Boha.‘“ (KKC 398)

„Poněvadž rodiče dali dětem život, mají velmi přísnou povinnost je vychovávat. Proto mají být uznáni za jejich první a hlavní vychovatele. Jejich výchovné působení je tak důležité, že se dá obtížně nahradit, když chybí. Rodiče totiž mají vytvořit rodinné prostředí prodchnuté láskou a oddaností Bohu a lidem, příznivé pro celkovou výchovu dětí, a to osobní i společenskou. A tak je rodina první školou společenských ctností.“

(II. vatikánský koncil. GE 3)

Metodika – rozvinuté téma setkání

Uvedení do tématu: Při minulých setkáních jsme si povídali o tom, že Bůh je náš Otec, kterému na nás záleží. Křtem začalo naše krásné přátelství s Bohem. To je potřeba udržovat. Bůh se chce s námi setkávat, chce s námi komunikovat a rozvíjet vztah. Někdy se však stane, že se tento vztah nějak pokazí. Stejně jako to známe z běžného života. A dnes bychom se podívali na to, co nám bible říká o ztrátě přátelství s Bohem.

Rozbor biblického textu Gn 2–3

Biblický text:

I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil.

Komentář: Bůh stvořil člověka. Vdechl do něj život a dal mu vše, co potřeboval k životu: svět, zahradu, kde by mohl bydlet, stromy s plody, půdu k obdělávání...

Jako rodiče máte zkušenost, že se snažíte dávat svým dětem vše, co potřebují k životu: svoji pozornost, lásku, materiální zabezpečení, péči o žaludek a čisté oblečení...

Děti z vaší péče vnímají a čtou to, že je máte rádi. Pak se nestydí i ony vám říct: „Mami, tati, já vás mám rád.“ Pohled na svět, který nás obklopuje, v nás vyvolává otázky. Co nám tou krásou, uspořádaností, užitečností stvořených věcí chce Stvořitel říct? Odpověď mu dáváme každý sám za sebe. Může být podobná, jako děti odpovídají vám na vaši starost o ně.

Biblický text:

Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojezl, propadneš smrti.“

Komentář: Často dáváte svým dětem rady, abyste je ochránili. Třeba: „Nedávej ruku na ten vaříč. Pálí to.“ Chápou vaše děti všechny vaše rady jako dobré? Nebo jim některé přijdou jako hlouposti? Jako omezování svobody?

Také Bůh dává člověku dobré rady do života. Říká: „Z tamtoho stromu nejezte, je to nebezpečné.“ Proč Bůh zakázal jíst z tohoto jednoho konkrétního stromu? Ne proto, že by člověku nepřál. Ale věděl, že to není pro člověka dobré. Sami víte, jak by dítě rádo šlo všude, a vy mu říkáte, nechoď na tu cestu, jezdí tam auta, a takto chráníte jeho život. Když dítě poznává, že to s ním myslíte dobře, věří vám a poslouchá vás.

V biblickém příběhu nejde o strom a o jablko. Ale o hříšnou touhu člověka být „jako Bůh“. Ďábel v podobě hada vstupuje do ráje a nabízí levné a zdánlivě výhodné řešení: „Ukradni a budeš mít, budeš pánem, budeš mít moc.“

Bylo by dobré, kdybychom pochopili, že Boží přikázání a rady, které nacházíme v Bibli, nás neomezují, ale pomáhají nám prožívat šťastný a dobrý život. Bůh si nepřál smrt, On fandí životu.

Biblický text:

Nejzchytralejší ze vši polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“

Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: „Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.““

Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojiíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“

Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševedoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl.

Podívejme se na to, jak vzniká hřích.

1. Přichází myšlenka. Tato myšlenka není z nás. Přichází zvenčí. Stejně jako had, který promlouvá k ženě. Tyto myšlenky ještě nejsou hříchem, to je útok nepřítele zvenčí. Často čím blíž je člověk k Bohu, tím víc se snaží nepřítele útočit. Rada: vůbec si těchto myšlenek nevšímat. Nemluvit s nimi, snažit se je odmítnout či ignorovat.

2. Rozhovor. Eva si s hadem začala povídat. Začneme s touto myšlenkou diskutovat, uvažovat o ní a ona se nám zdá být příjemná, rozumná. Zalíbí se nám pro svou zdánlivou užitečnost. Pokud o ní nebudeme kriticky přemýšlet, může se nám stát, že naletíme, jako tomu bývá u některých reklam. Ve chvíli, kdy si uvědomíme, že jde o pokušení, musíme rozhovor zakončit.

3. Boj. Dostali jsme se do fáze, kdy se musíme rozhodnout, že něco nechceme, a to se neobejde bez boje, jakési námahy hájit dobro. V této fázi vnímáme, že potřebujeme pomoc Boží.

4. Souhlas. Souhlas a následný čin (třeba i skrze přijetí dané myšlenky) už je hříchem. Zde se už odkláníme od Boha, nevěříme Bohu, ale důvěřujeme nepříтели. Ani stokrát opakované pokušení není hříchem, pokud vždy odmítáme.

Někdy to všechno může proběhnout velmi rychle: někdo mě vytočí. Napadne mě myšlenka, že mám právo se bránit, a že bych mu měl teda ukázat. Rozhodnu se, vynadám mu a výsledek? Pokažený vztah, ztráta radosti, pokoje.

Hřích je vědomé a dobrovolné přestoupení Božího zákona. (učebnice pro 3. třídu, s. 13)

Biblický text:

Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi.

Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě.

Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“

Komentář: Oběma se otevřely oči. Neviděli to, co jim sliboval had, ale zahlédli svou nečestnost v plné nahotě. Uvěřili ďáblovým lžím a nepřineslo jim to štěstí. Zničilo to vztah mezi nimi a Bohem. Všimněte si, jak se člověk začal před Bohem schovávat, báli se jej. Přátelství se jejich rozhodnutím pokazilo. Vneslo to nepokoj i do vztahu Adama a Evy. Stydí se jeden před druhým a hledají, jak by to zamaskovali, tak si spletou oblečení z listů.

Toto by byl dost smutný konec i pro nějaký román či film. Bůh člověka, kterého stvořil a má ho nesmírně rád, hledá. V tomto jednání se Bůh stává vzorem a příkladem pro vás rodiče.

Výchova svědomí

Svědomí je Boží hlas v nás. Pomáhá nám poznat, co je správné a co ne. Svědomí si vychováváme tím, že se snažíme poslouchat Pána Ježíše a poslouchat jeho přikázání. (učebnice pro 3. třídu, s. 41)

Výchova svědomí neznamena jenom říkat, co se nesmí a co je špatné (i když také to je důležité), ale především ukazovat na to, co je v životě pravdivé, krásné, radostné a dobré. Je to také o umění ocenit dítě za každé dobro. Ve zdravé výchově platí zásada nejprve několikrát pochválit a potom pokárat. A i když kárám, tak také záleží na tom, jakým způsobem to formuluji: Jinak zní: Ty jsi lhářka proľhaná, oproti: To, co jsi řekla, není pravda. Nebo také: To, co jsi udělal, je špatné, velmi nás to mrzí, ale pořád tě máme rádi.

Jeden otec se doslechl, že hodně problémů s dětmi se vyřeší v pizzerii. Proto si čas od času zašel na pizzu se svou starší dcerou a povídali si o potřebných věcech. A protože viděl, že se to vyplatí, tak takto chtěl pokračovat i s mladší dcerou. Šli spolu do pizzerie, objednal pizzu, a když ji

přinesli, řekl jí, jak moc ji má rád. Řekl: „Jani, chci, abys věděla, že tě mám opravdu rád a že pro mě a pro maminku jsi opravdu mimořádná. Stále se za tebe modlíme a teď ti chci říct, že jsme na tebe hrdí.“ Dcera pak tatínka prosila, aby jí to řekl ještě několikrát. Bylo to pro ni něco tak úžasného, že to potřebovala slyšet víckrát: slyšet ocenění své osoby od svého otce.

Jiný otec měl tři syny a každou sobotu si společně udělali „chlapské odpoledne“: maminku nechali doma, ať si taky trochu odpočine, a vyrazili na ryby. Po úspěšném i neúspěšném lovu zašli na večeri do restaurace, kde mluvili o „chlapských věcech“. Také toto může být forma výchovy. (Dobré náměty podává knížka *Jak naučit děti hodnotám*, vydal Portál.)

Obojí je ve výchově svědomí důležité. Ocenění osoby a ujištění o lásce i připomínka toho, co nedělají dobře, formuje svědomí dětí. Musí se používat s moudrostí, která dětem pomáhá vytvářet si správný postoj, v němž dokážou s jasností rozeznat dobro od zla. Váš postoj spravedlnosti, váš život, který žijete před očima svých dětí, je tou nejlepší výchovnou metodou, jak je naučit ctít svědomí a žít dobře.

Dobrou pomůckou k výchově svědomí je modlitba na konci dne, tak jak jste ji minule dostali v dopise.

Když se vrátíme k biblickému příběhu, potřebujeme si ještě jednou uvědomit, že Bůh je milující Otec. Často sami zažíváte chvíle, kdy vás dítě neposlechne a nejednou si kvůli tomu i ublíží. Vás samotné to mrzí a bolí daleko více než to dítě. I Boha musí mrzet způsob života, kdy nejednáme dobře a hříchem ubližujeme sobě i druhým. Přestože se od Boha dokážeme odvrátit, Bůh nás ve své dobrotě neustále hledá a nabízí svou ochrannou ruku, přátelství a záchranu.

Aktivita

K zamyšlení nad tímto tématem vám může pomoci jeho umělecké ztvárnění od kapely Lifehouse s názvem Everything skit

Ke zhlédnutí na YOUTUBE:

- ♦ <https://www.youtube.com/watch?v=lSwCOs-uXzU>

Shrnutí

Bůh nás skutečně miluje a chce pro nás jenom to dobré. Proto nám dává také rady

k tomu, jak získat skutečné štěstí. Jenomže je tu také had se svými radami, které jsou na první pohled lákavé, ale nakonec, když se jimi řídíme, nám ublíží. Proto je důležité vychovávat své svědomí, abychom uměli rozlišovat dobré rady od Boha a zlé rady od ďábla. Ale také musíme trénovat vůli a prosit o Boží milost, abychom se dokázali těmito Božími radami řídit, i když jim nerozumíme, zdají se nám obtížné a nezábavné.

Modlitba

KAJÍCÍ POBOŽNOST

V první části kající bohoslužby motivujeme děti ke zpytování svědomí, a to na základě dvou příběhů: podobenství o marnotratném synovi a příběhu školačky Eriky. Porovnáním zkušenosti protagonistů obou příběhů chceme přivést děti k pochopení, že hříchem ubližujeme sobě i vztahům s ostatními lidmi, a v tomto duchu jim předložit podněty ke zpytování svědomí.

Doporučené pomůcky: větší obrázek (lépe série obrázků) k příběhu o marnotratném synovi

Bohoslužbu slova zahájí kněz křížem, přivítáním účastníků a krátkým přiblížením významu a cíle této bohoslužby – je to setkání s milosrdným Otcem, který obětoval svého Syna, Pána Ježíše, aby nám pomohl pochopit účinky zla a zachránil nás od něho. Součástí této „záchrany“ je i odpuštění, které nám neustále nabízí – zvláště ve svátosti smíření, která je slavností odpuštění. Proto se na její slavení chceme nyní společně připravit.

Evangelium: Marnotratný syn (L 15,11–32)

Příběh je možné přečíst, parafrázovat nebo vyprávět s pomocí obrázků a dětí, které ho již znají.

Může se podobný příběh odehrát i v naší době?

Poslechněte si, co se stalo školačce Erice, a přemýšlejte, jestli je její příběh nějak podobný s příběhem mladšího syna z evangelia:

Blížil se konec školního roku. Děti už netrpělivě počítaly dny, kdy budou moci nastoupit do autobusu, kterým pojedou na výlet do zoologické zahrady.

I Erika se velmi těšila na školní výlet. Poprosila maminku, aby jí koupila batůžek.

Večer před odjezdem si poskládala všechny věci na židli. Ráno, když už byla oblečená a najezená, vyndala maminka ze skříně nový batůžek.

Když ho Erika uviděla, rozzlobeně se „utrhla“ na maminku: „Já jsem chtěla stejný, jako má moje kamarádka Zuzka.“ Chytla batůžek, naházela do něho věci a bez pozdravu a objetí maminky bouchla dveřmi a vyběhla z domu.

Každý si umíte představit, co během celého dne prožívala maminka. Eričino chování ji zarmoutilo, ale odpustila jí to, protože ji měla velmi ráda.

Večer, hned jak Erika otevřela dveře bytu, se vrhla mamince do náručí se slovy: „Odpusť mi, mami. Dnes jsem na tebe často myslela a mám pro tebe překvapení. Peníze, které jsi mi dala, jsem neutratila za sladkosti a zmrzlinu, ale koupila jsem ti za ně knihu. Budeš se moci podívat na zvířata, která jsem viděla v ZOO.“ Mamince se tvář rozzářila radostí a řekla Erice: „Když mi trochu pomůžeš, rychle uděláme, co je třeba. Navečeříme se a pak budeme listovat v knížce a ty mi budeš vyprávět, jaký byl výlet a co jsi všechno viděla.“

V čem jsou si oba příběhy podobné?

Co se ti líbí a co se ti nelíbí na Eričině chování? (totéž na chování mladšího syna) Co její chování způsobilo jí samotné a co mamince?

V čem je maminka Eriky a tatínek syna skvělá (skvělý)?

Tyto příběhy vznikly, aby nám přiblížily účinky zla, kterého se dopouštíme vůči sobě i vůči lidem, které máme rádi.

Může se něco podobného stát i vám?

Erika i mladší syn si svoji chybu uvědomili a přišli poprosit za odpuštění. Totéž můžeme udělat i my. Chtěl bych vám pomoci zkoumat vaše svědomí, abyste si uvědomili všechny své hříchy, se kterými pak přistoupíte ke svátosti smíření, abyste je vyznali a prožili radost z Božího odpuštění. K tomu poprosíme o pomoc Boží:

Zařadíme úvodní modlitbu nebo píseň:

Odpusť (modrá Hosana, píseň č. 171)

Úvodní modlitba:

Modleme se:

„Před tebou, můj Bože,

a spolu s tebou

se chci podívat, jak žiji.

Vím, že jsem nedbal na přátelství s tebou a s lidmi.

Pomoz mi jasně vidět

moje chyby, nedostatky, ale hlavně moje hříchy.

Vím, že přiznat hříchy je těžké,

ale vím i to,

že mne miluješ a že mi je odpouštíš.“

Pomocné otázky ke zpytování svědomí (*na konci každé skupiny udělejte pomlku*): Text mohou číst dva lidé (*kvůli dynamice*), např. kněz čte úvod ke skupině otázek, asistent prosby o odpuštění.

Nebeský Otče, ty jsi pro mne největším darem, neboť mi dáváš život, rodiče, přírodu a mnoho jiných věcí. Ty mne zveš, abych s tebou každý den mluvil.

- ♦ Odpusť, že zapomínám na modlitbu, ve které bych ti děkoval za to, co jsem od tebe dostal.

Ty chceš, abychom měli tvé velké a svaté jméno v úctě.

- ♦ Odpusť mi, že mi často mezi mými kamarády nezáleželo na tvém dobrém jméně.
- ♦ Odpusť mi, že jsem se styděl přiznat, že v tebe věřím.
- ♦ Odpusť mi, že jsem tvé jméno vyslovoval zbytečně a neuctivě.

Ty mne zveš, abych poslouchal, co mi chceš říci.

- ♦ Odpusť mi, že nedokážu být pozorný, když se čte tvé slovo v kostele nebo v hodině náboženství.

Ty mne zveš na setkání s tebou každou neděli.

- ♦ Odpusť mi, že si někdy raději přispím nebo se dívám na televizi a nepřijdu.
- ♦ Odpusť mi i to, že se nechám k návštěvě mše svaté nutit.
- ♦ Odpusť mi, že jsem při mši svaté nepozorný.

Velkým darem jsou pro mne rodiče. Každý den dělají mnoho pro to, abych byl spokojený a šťastný. Připraví mi jídlo, čisté oblečení a jiné věci, které беру jako samozřejmost. Chceš, abych měl své rodiče rád.

- ♦ Odpusť mi, že jim nedokážu poděkovat.
- ♦ Odpusť mi, že jsem jim nepomáhal, ale spíše stále o něco žádal.
- ♦ Odpusť mi, že jsem se na ně hněval, když mi nechtěli dát to, co jsem chtěl já.

Darem pro mne jsou i moji učitelé. Učí mne věcem, které budu potřebovat pro život. Chceš, abych je měl v úctě.

- ♦ Odpusť mi, že jsem se ve škole často příliš nesnažil.
- ♦ Odpusť mi, že jsem napodoboval učitelku a posmíval se jí.
- ♦ Odpusť mi, že jsem byl lenivý a nepozorný.
- ♦ Odpusť mi, že jsem vyrušoval, podváděl a lhal.
- ♦ Odpusť mi, že jsem spolužákovi záviděl dobrou známku.

Darem pro mne jsou i jiní lidé, které potkávám doma, ve škole, na ulici a při hře. Ty chceš, abych s nimi dobře vycházel.

- ♦ Odpusť mi, že jsem byl žárlivý na bratra (sestru)...
- ♦ Odpusť mi, že jsem ublížil kamarádovi, který mne rozčílil při hře, že jsem se hádal a bil.
- ♦ Odpusť mi, že jsem se posmíval starým lidem.

Darem pro mne je krásná příroda. Jak krásný je rozkvetlý strom. Jak příjemné je v létě se koupat a v zimě lyžovat. Chceš, abych se o přírodu staral.

- ♦ Odpusť mi, že jsem ničil větve stromů.
- ♦ Odpusť mi, že jsem trýznil zvířata.

Darem je i moje tělo. To, že mohu vidět, slyšet a skákat. Ty chceš, abych ho měl v úctě a staral se o něj.

- ♦ Odpusť mi, že jsem si nechránil zdraví.
- ♦ Odpusť mi, že jsem se posmíval některým částem těla.

Darem pro mne jsou mnohé další věci jako dům, škola, park a různé jiné předměty. Je perfektní honit se za míčem, skrývat se v parku, hrát si na počítači. Chceš, aby nám všem sloužily.

- ♦ Odpusť mi, že jsem je někdy ničil.
- ♦ Odpusť mi, že jsem některé věci ukradl.

- ♦ Odpuť mi, že jsem spolužákovi záviděl nové pero.

Darem je i naše řeč. Díky ní si můžeme rozumět, podělit se s radostmi, ale i starostmi. S kamarády se můžeme radit a vymýšlet společné plány.

- ♦ Odpuť mi, že jsem lhal a špatně mluvil o druhých.
- ♦ Odpuť mi, že jsem používal ošklivá slova a nadávky.
- ♦ Odpuť mi, že jsem o jiných vyprávěl to, co nebyla pravda.

Svémi hříchy jsem ublížil sobě, druhým lidem a byl jsem nevďečný vůči Boží lásce. Lituji jich a prosím o odpuštění. Prosím, pomáhej mi žít se všemi lidmi v lásce.

Závěr (kněz):

Kněz zapálí svíci: Nyní můžete každý přistoupit ke svátosti smíření, kde vyznáte své hříchy knězi, zástupci Pána Ježíše, který je světlem našeho života. Plamen této svíčky symbolizuje také Ducha Svátého, kterého jsme od Ježíše dostali, aby nás doprovázel a skrze něhož dostáváme odpuštění. V plameni jeho lásky budou vaše hříchy spáleny a On vás posvětit, abyste se opět stali svatými lidmi, jako jste byli při křtu.

Přeji vám pravou radost z tohoto Božího daru.

Zpracovala Marie Zimmermannová, leden 2007

Použitá literatura: ŠELINGA, J. Najvzácnější dar

IV. SVÁTOST SMÍŘENÍ – OBNOVENÍ VZTAHU S BOHEM

Cíl setkání

- a) pastorační – Svátost smíření je projevem Božího milosrdenství.
- b) setkání – jak prožít svátost smíření

V co věříme a co chceme předat

(jen pro kněze a katechetu)

„Kristova láska hledá ztracené a uzdravuje nemocné. Proto jsme dostali darem svátosti uzdravení a obnovení, ve kterých jsme osvobozováni od hříchu a posilováni v tělesné a duševní slabosti.“ (YOUCAT 224)

„Křest nás sice vyprošťuje z moci hříchu a smrti a uvádí nás do nového života Božích dětí, ale neosvobozuje nás od lidské slabosti a od náklonnosti ke hříchu. Proto se potřebujeme znovu a znovu usmířovat s Bohem. Tu možnost nám poskytuje svátost smíření.“ (YOUCAT 226)

„Sám Ježíš ustanovil svátost smíření, když se o velikonoční neděli zjevil svým apoštolům a vyzval je: Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou. (Jan 20,22–23)“ (YOUCAT 227)

Metodika – rozvinuté téma setkání

Uvedení do tématu: Při minulém setkání jsme mluvili o tom, že Bůh člověka stvořil a chtěl s ním sdílet všechno dobro, ale my se od něj často odvracíme, jdeme si svou cestou. Zakončili jsme větou: Přestože se člověk od Boha odvrátil a odešel od něho, Bůh jej ve své dobrotě stále hledá a nabízí svou ochrannou ruku, přátelství a záchranu. Jak moc je Bůh ochoten člověku odpouštět, jak velké je jeho milosrdenství, Ježíš vyjádřil ve

svém podobenství o „marnotratném synu“, kterému někdy říkáme podobenství o „milosrdném Otci“.

Přečíst evangelní text: **Marnotratný syn a milosrdný otec** (L 15,11–32)

Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: „Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.“ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: „Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!“ Vstal a šel k svému otci.

Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: „Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.“ Ale otec nařídil svým služebníkům: „Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!“ A začali se veselit.

Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolał si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: „Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.“ Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: „Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se povесil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!“ Otec mu odpověděl: „Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.“

Následný komentář:

- ♦ ppt k podobenství: <http://www.katechetiolomouc.cz/ke-stazeni/materialy/svatosti/eucharistie/>

1. Bůh má člověka vždycky rád, chce pro něj to nejlepší.

Člověk myslí na sebe a svou neláskou ubližuje.

Ježíš ve svém podobenství vypráví o rodině. Popisuje vztah, který je mezi otcem a jeho syny. Rodina je pro každého z nás tím základním místem, kde žijeme, kde chceme být rádi doma. Život v rodině, zvláště ve vztazích mezi rodiči a dětmi, může přinášet různá nedorozumění a roztržky.

V Ježíšově příběhu se mladší ze synů rozhodl, že si zařídí život po svém, nezávisle na tátovi. Měl dojem, že mu táta nepřeje, že mu otcovská láska ubližuje, protože mu brání užít si život podle vlastních představ. Dostal se do konfliktu, který je tak běžný snad ve všech rodinách.

Co neviděl? Nevšiml si obětavé starosti a péče, kterou rodiče žijí pro své děti, protože je mají upřímně rádi. Byl přesvědčený, že to už s tátou nedokáže vydržet, a snažil se tento svůj dojem řešit. Jak?

2. Bůh pro nás vytváří ten nejskvělejší domov.

Člověk si myslí, že mu bude lépe nezávislému.

Řešení pro mladšího ze synů se naskytlo, když se zeptal táty, co by mu připadlo jako dědictví. Rozhodl se tátovi vzít a prodat zmíněný majetek, který by mu jednou připadl. Neřeší, že to tátovi ublíží, když to udělá za jeho života. Tak moc touží po tom, aby si svůj život zařídil sám, že jde, budoucí dědictví prodá, peníze vezme a opustí domov.

Čeho nabyl, či co ztratil? Domnívá se, že je teď svobodnější, nezávislejší. Ztratil však domov, který předtím mohl sdílet spolu s ostatními. Nezdálo se mu dost dobré to, co mu poskytoval domov jeho otce. Prostě přestal věřit, že táta chce udělat všechno pro to, aby mohl být doma šťastný.

I v našem vztahu k Bohu může dojít k takovému konfliktu. Může se nám zdát, že pravidla, která Bůh dává k životu, nás příliš svazují, a je dobré se tedy s Bohem rozejít a nastavit si svoje, tzv. výhodnější podmínky pro život.

3. Bůh je láska stálá a věrná.

Člověk je často nestálý.

Marnotratný syn, jak jsme se naučili tomu mladšímu synovi říkat, začíná žít svůj projekt štěstí. Zpočátku zní vyprávění lákavě a celkem přijatelně. Je obklopen spoustou známých, nic jim nebrání si cokoli koupit, jakkoli

užít radosti ze života. Tato uvolněnost má však svůj konec, a to ve chvíli, kdy mladíkovi dojdou peníze. V této zlomové chvíli jej opouštějí přátelé a on zažívá nestálost toho, co chtěl, aby bylo pořád. U plných stolů se měli dobře, ale chyběla jim tam láska, která jediná dokáže lidi skutečně spojoval.

Otec v podobenství čeká. Čeká na syna, který mu sice ublížil, ale kterého nepřestal mít rád. Jeho láska má zvláštní pečeť věrnosti, kterou mají v sobě ti, kdo milují velkou, velkorysou láskou. Po této lásce se začíná synovi pomalu stýskat, když pase vepře a trpí hladem.

I hřích a uvolněný život se mohou zdát být výhodnější, ale takový život prověřuje čas. Život bez věrnosti a lásky často končí zklamáním. Život v hříchu nepřináší pokoj v srdci.

4. Bůh stále čeká, stále je připravený odpouštět.

Člověk má možnost poznat své hříchy a litovat jich.

Zlomový okamžik v životě marnotratného syna nastal, když si vzpomněl na svého otce. U něj, jak sám uvádí, jak na to nově přišel, měl vždy dostatek všeho. Díky této vzpomínce si říká, že tátovi může říct zcela otevřeně, že zhřešil, že by rád napravil své předchozí nečestné jednání. Prostě věří, že jeho táta je ochoten mu odpustit. To je velké a důležité přesvědčení, na které si ve své bídě mezi prasaty přišel.

Teď sbírá odvalu za tátou osobně přijít a říct mu to do očí. Požádat o nový vztah, odpuštění, které to umožní. Jak tak vnímá kontrast toho, co zažívá, a toho, co bylo doma, svědomí mu postupně připomíná, co by měl říct, aby se vztah s jeho tátou mohl upřímně po vyznání jeho selhání obnovit.

Víra nám představuje Boha jako milujícího Otce. On má ke každému člověku velmi osobní vztah, který chce vždy, když se pokazí, smířit. Jeho milosrdenství nemá hranice. Papež František rád říká: „Bůh se odpouštěním neunaví.“

Svátost smíření

1. Znamení kříže

Když přicházíme ke zpovědi, přicházíme k Bohu, kterého křížem zdravíme.

Znamením kříže, kterým začínáme svátost smíření, můžeme chápat jako pozdrav, kterým chceme oslovit Boha. Za ním vždy přicházíme do zpovědnice a chceme zažít jeho milosrdenství, které projevil marnotratnému synu.

2. Představení knězi

Kněze pověřil Bůh službou smíření jménem církve, proto se mu krátce představíme.

Abychom mohli v této svátosti prožít osobní setkání, jak to my lidé potřebujeme, pověřil Ježíš službou smíření kněze, kteří mají v jeho jménu odpouštět hříchy. Kněz je člověk a potřebuje se s námi krátce seznámit. Proto se na začátku svátosti smíření krátce představíme, např.: „Je mi 35 let, jsem ženatý a mám 3 děti.“

3. Vyznání hříchů

Má být upřímné a úplné.

Ve svátosti smíření na nás čeká Bůh, který je naším Otcem. Jemu svěřujeme chvíle našeho života, které nás mrzí a o kterých víme, že byly příčinou toho, že jsme souhlasili se zlem. Slova svého vyznání hříchů říkáme s vědomím, že nám chce odpustit. Proto své vyznání říkáme s upřímností a snažíme se nic z toho, co víme, že je hřích, nezamlčet.

Všechno, co vyslovím, mi Bůh odpouští, uzdravuje. Kněz je navíc vázán přísným tajemstvím, které mu brání to, co slyšel ve zpovědi, vyrazit.

4. Povzbuzení a pokání

Kněz mě povzbudí a vyzve mě k prvnímu skutku pokání.

Slova se ujímá kněz a připomene mi některé skutečnosti, které je dobré si pro život po svátosti smíření znovu víc uvědomit. Snaží se mě povzbudit, abych přijal Boží odpouštění a snažil se vyhnout dalším hříchům. Uloží mi malý úkol, kterému se říká pokání. Je to takový první dobrý skutek, který

mám splnit, abych i tímto dal najevo ochotu vzdát se hříchů a žít opět v obnoveném přátelském vztahu s Bohem.

5. Modlitba lítosti

Jako projev opravdového vyznání se pomodlím modlitbu lítosti.

Kněz mě pak poprosí, abych vlastními slovy či naučenou modlitbou vyslovil svou lítost. Lítostí potvrzujeme opravdovost slov vyznání hříchů a vyjadřujeme ochotu je napravit.

6. Rozhřešení

Kněz se modlí modlitbu rozhřešení, při které mi Bůh odpustí hříchy.

Modlitba, kterou se pak kněz nad kajícím modlí, se jmenuje rozhřešení. V ní nade mnou, když lituji svých hříchů, dělá kříž a říká slova: „Udělují ti rozhřešení ve jménu Otce i Syna a i Ducha Svatého.“ Po těchto slovech jsou mi odpuštěny všechny vyznané hříchy.

7. Poděkování

Po slovech „Bohu díky“ můžu odejít s radostí a vděčností.

Po tak velké události není potřeba moc mluvit. V tuto chvíli je nanejvýš vhodné, aby se vyjádřila vděčnost. Kněz mě osloví slovy: „Bůh ti odpustil hříchy, jdi v pokoji.“ Mojí odpovědí je vděčnost, kterou vložím do slov: „Bohu díky.“

Shrnutí

Snažme se o odpouštění i doma ve vztazích tak, jak to děláme při zpovědi: přiznejme chybu, litujme, odprosme, napravme. Když odpustíme, nikdy nepřipomínejme. Co Bůh odpustil, nikdy nepřipomíná.

Ve svátosti smíření se jedná o osobní setkání s Bohem, který nás zde jako milosrdný otec očekává s otevřenou náručí. Čeká, jestli se ve svých slabostech chceme svěřit do jeho péče. Když přicházíme s upřímným vyznáním, lítostí a pokorou, čeká nás zde se svým odpuštěním, uzdravením a posilou.

Modlitba

Na cestách tohoto světa

Modleme se

za všechny, kteří putují po cestách tohoto světa:

za lidi pyšné, arogantní, samospasitelné

i za všechno, co je pyšné, arogantní a samospasitelné v nás,

za všechny líné, znuděné životem, rezignované

i za všechno, co v nás je líné, znuděné životem a rezignované,

za lidi překrmené, zaslepené konzumem a spokojené se sebou samými

i za všechno, co v nás je překrmené, slepé a uspokojené sebou,

za vzteklouny, násilníky a pomstychtivce

i za všechno, co v nás je vzteklé, násilnické a pomstychtivé,

za nemilující a za ty, kteří v lásce hledají pouze vlastní potěšení,

i za to, co v nás je bez lásky a sobecké,

za závistivce a nepřejícníky, kteří v každém vidí jen možné soky,

i za všechno, co v nás je závistivé, nepřející a soupeřivé,

za chamtivce, které vláčí touha po majetku a nedá jim pokoje,

dokud se všeho nezmocní,

i za všechno, co v nás je chamtivé a co nám brání dělit se a sdílet se.

Ty, Pane, jsi vyšel a jdeš staletími,

abys nás zastihl právě v naší době.

Přijď proto k nám

a proměňuj

naši pýchu v pokoru,

naši lenost v odvahu,

naši sytost v neklid,

naš hněv ve schopnost šířit pokoj,

naši nelásku v náklonnost,

naši závist v účast,

naši chamtivost v plnost života

a naši smrt v život.

Amen.

(NAGORNI, K. In: *YOUCAT. Modlitební knížka pro mladé*, s. 115.)

V. MŠE SVATÁ – SETKÁNÍ S BOHEM

Cíl setkání

- a) pastorační – Poznat mši svatou jako Kristovu oběť
- b) setkání – Povzbudit k prožívání mše svaté

V co věříme a co chceme předat

(jen pro kněze a katechetu)

„Při slavení mše svaté se obnovuje svátostným nekrvavým způsobem oběť Ježíše Krista. Zpřítomňuje se tu Ježíšova smrt na kříži. Při mši svaté je přítomný sám Ježíš, který zde prostřednictvím kněze přináší Otci nejvyšší oběť, kterou dokonal na Kalvárii a podává ji za nás a za celý svět. Právě k tomuto se vztahují jeho slova při poslední večeři: ‚To čiňte na mou památku.‘ (L 22,19)

Mše svatá se obětuje na tytéž úmysly, za které se Ježíš obětoval na kříži: aby vzdal slávu a díky Otci, přemohl hřích, vysvobodil nás od něj a usmířil s Bohem, aby nám vyprosil u Boha požehnání a zvláštní milosti. S tímto úmyslem společně slaví mši svatou kněz i všichni přítomní. Předstupují před Boha jako společenství, jako jeho lid.“

(ŠPIDLÍK, T. Po tvých stezkách, s. 156.)

Metodika – rozvinuté téma setkání

Uvedení do tématu: Slavení mše svaté je možné přirovnat k pozvání na slavnost. Přítel pořádá velkou oslavu svých narozenin a zve také mě. Nejprve se rozhoduji, jestli toto pozvání přijmu, nebo ne. K rozhodování, mi pomáhá vědomí našeho přátelství. Nemohu přece odmítnout tomu, koho za přítele považuji.

Příprava na mši svatou

Jak to vypadá ve vaší rodině, když se chystáte na návštěvu k dědečkovi nebo babičce, abyste popřáli k narozeninám? Jistě připravíte dárek, ale

nejen to. Připravíte i děti na tuto slavnostní chvíli, aby chtěly jít s vámi a těšily se. Budou muset na chvíli opustit své hry a dokonce se umýt a převléct, protože nemohou jít tak, jak přiběhly z pískoviště. Zvlášť musíte mluvit s těmi staršími, protože ti mají své představy. Dokonce se domluvíte, kdo bude co říkat apod.

Když nastane dohodnutá hodina, přijdete ke dveřím dědečkova domu, a dřív než zazvoníte, ještě rychle zkontrolujete oděvy dětí, dárky, jestli žádný nezapomněl, co má říkat, dokonce se může stát, že se děti mezitím pohádají a pozlobí, takže je musíte usmířit, aby slavnostní chvíli nic nepokazilo.

Když vstoupíme, pozdravíme se a přivítáme, zazpíváme oslavenci připravenou píseň, někdo za nás všechny řekne přání a pak má slovo oslavenec, který poděkuje a vyjádří radost, že jsme přišli, někdy zavzpomíná a přidá zkušenost či poučení. Pak předáme dárky a ještě vzpomeneme na ty, kteří s námi nemohou být na oslavě, protože třeba odcestovali, jsou nemocní nebo museli do práce. Hostitel potom pozve všechny ke stolu a nabídne nějakou dobrotu. Kolem stolu se při vzájemném sdílení a přijímání vytváří společenství velké rodiny, upevňují se přátelské vztahy. Na závěr poděkujeme za pohoštění, rozloučíme se a oslavenec nám popřeje šťastnou cestu domů. Možná i přidá nějaký dárek, či výslužku, jak se někde říká.

Podobné je to v rodině Božích dětí, která přichází oslavit Pána Ježíše. Nejde o narozeniny, ale náš Oslavenec nám ukázal nekonečnou lásku a obětoval svůj život na kříži za nás, za naši spásu. Udělal to však takovým způsobem, že nejen přemohl zlo, ale i smrt. On umřel a vstal z mrtvých, žije. My jsme osvobozeni od pout hříchu, vykoupeni. To je důvodem naší radosti a slavy. Na mši svatou přichází mnoho lidí, ale ne všichni z toho mají užitek a dovedou to dobře prožít. Snad by někomu pomohlo, kdybychom měli před očima onu rodinnou oslavu.

Protože mše svatá je opravdu významná slavnost a také společenská událost, je třeba na ni připravit jak svou duši, tak svůj zevnějšek. Sváteční oděv k bohoslužbě není přežitkem, ale projevem úcty ke Kristu i celému společenství, ukazuje, že vnímám velikost slavnostního okamžiku. Bůh se však víc než na šaty dívá do srdce člověka, a proto je třeba mít srdce čisté, oblečené do roucha křestní nevinnosti, vyhráté láskou a vyzdobené ctnostmi. Takový stav vyžaduje soustavnou péči o své nitro.

Když jde na mši svatou rodina, je třeba mít na paměti nejen osobní přípravu, především úpravu vzájemných vztahů a budování atmosféry vzájemné lásky, která dovede odpouštět a znovu navracet důvěru, upřímně chtít dobro druhého a přitom být trpělivá.“

(GRAUBNER, J. *Eucharistie*, s. 3–5.)

Bohoslužba slova – Ježíš k nám promlouvá

V bohoslužbě slova probíhá dialog mezi Bohem a námi, jeho lidem.

Bůh k nám chce promlouvat srozumitelným způsobem, proto k tomu používá člověka, který nám má Boží slovo zprostředkovat. Tím prvním člověkem byl spisovatel biblické knihy. Tím druhým člověkem je lektor nebo kněz, který při mši svaté toto slovo předčítá. Slova Písma, která nám znějí v kostelích, se dají přirovnat k radiovému signálu. Signál lítá éterem a hledá přijímač, který by jej dokázal přijmout. Není samozřejmé, že každý v kostele je vždy naladěný k naslouchání a přijetí těchto slov.

Naslouchat Božímu slovu znamená také nenechat je bez odpovědi. Boží slovo v nás vždycky něco způsobí. Jednou nás povzbudí v naší malomyslnosti, jednou připomene náš hřích, jindy naplní radostí a útěchou, ujistí o Boží lásce a blízkosti. Slovo samotného Boha je mocné a chce proměnit nás samotné, pokud mu k tomu dáme příležitost. Mnohdy však nevíme, jak máme na slyšené Boží slovo odpovědět.

Bohoslužba slova má formu dialogu. V neděli po prvním čtení, které bývá za Starého zákona, následuje žalm. Žalmy jsou modlitby a je možné je právem považovat za naši odpověď na to, co jsme slyšeli v prvním čtení. Pak následuje druhé čtení – znovu se ujímá slova Bůh. Odpovědí na to je náš zpěv.

Vrcholem bohoslužby slova je četba evangelia. V něm k nám promlouvá Ježíš, náš učitel. To si připomeneme i zvoláním: Pán s vámi – I s tebou. Proto povstaneme s velkou úctou před Ježíšem, který bude mluvit ve slovech evangelia. Náš postoj vyjadřuje i připravenost jít a udělat to, k čemu nás Ježíš vyzve. Úkolem kněze při mši svaté pak je, aby slyšené Boží slovo vysvětlil a aktualizoval. Jestliže jsme dobře naslouchali Božímu slovu, pak nás to nemůže nechat klidné. My jsme ve slyšeném slově posílili svoji víru a cítíme potřebu ji vyznat. Tady tušíte, proč se o nedělích modlíváme Vyznání víry.

Co v nás však po slyšení Božího slova zůstane, je i potřeba prosit Boha o pomoc. Něco nás oslovilo, něco nám připomnělo, a proto prosíme za to, co potřebuje svět, naši blízcí i vzdálení.

O bohoslužbě se dá říct, že je to živé setkání s Ježíšem v rozhovoru s ním. Můžeme naslouchat jeho slovům a také na ně odpovédět.

Bohoslužba oběti – Ježíš dává dar svému Otcí

Pak nás bohoslužba vtáhne přímo do večeřadla, které bylo dějištěm Ježíšovy poslední večeře s učedníky. My jsme Kristovi učedníci a On tu s námi prožívá to, co tehdy prožil s nimi. My jsme jeho vyvolení, které chce obdarovat, ale i poučit o své lásce, abychom pochopili i jeho obět na kříži, kterou tu před našima očima znovu obnoví.

Slyšíme slova kněze, který je říká v Ježíšově jménu, slova vyslovená při poslední večeři: „Vezměte a jezte z toho všichni. Toto je moje tělo, které se za vás vydává“; a vidíme pozvednutou hostii, jako by byl Ježíš vyzvednut na kříži. Pak slyšíme, že po večeři Ježíš vzal kalich a řekl: „Vezměte a pijte z něho všichni. Toto je kalich mé krve, která se za vás prolévá. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.“

Apoštolové znali moc Kristových slov. Mnohokrát zažili, že uzdravil nemocné nebo vzkřísil mrtvé. Těmto jeho slovům, jakkoli zněla zvláště, věřili – věděli, že udělat toto je v jeho moci. Uvěřit v Kristovu přítomnost v obětovaném chlebě a víně je nutným předpokladem i pro všechny, kteří mají Ježíše v Eucharistii přijímat.

Plněji pochopíme význam mše svaté, když se budeme dívat na Kalvárii a ptát se, proč Ježíš přinesl tuto obět.

Když slavíme mši svatou, je s námi už zmrtvýchvstalý Ježíš a chce nás posilovat na naší cestě životem. Zvolil si proto způsoby chleba a vína, ve kterých je skutečně přítomen a které nám dává jako pokrm k naší posile. Svaté přijímání je naší osobní účastí na mši svaté. Ježíše pod způsobou chleba přijímáme do svého života a chceme se s ním sjednotit v našich úmyslech i jednání.

Závěrečné obřady – vyslání

Ježíš nám daroval svůj život a nyní ho chce žít v nás.

Mše svatá končí slovy: „Jděte ve jménu Páně.“ V těchto slovech přijímáme úkol žít dál s Ježíšem, se kterým jsme se potkali. Máme jít a hlásat evangelium lidem kolem nás, jít a žít evangelium v rodině, mezi přáteli. Přinášet Ježíšův pokoj lidem kolem nás.

Aktivita

Společné uspořádání částí mše svaté nebo film Most

Shrnutí

Mše svatá je mimořádným setkáním s Bohem. K tomuto setkání dochází ve společenství, které tvoří pokřtění jako Boží lid. Ježíš nás zde slovy kněze vítá, v bohoslužbě slova k nám mluví a poté nás zve, abychom spolu s ním předali Otcí dar. Při bohoslužbě oběti se Ježíš dává z lásky Otcí, aby nám takto získal věčný život. Spolu s tímto darem chleba a vína přináší Otcí také naše radosti a trápení, slabosti a oběti a vše to proměňuje v dar Otcí. Je to dar, který se nám mnohonásobně vrací skrze Boží požehnání. Tímto obdarováním můžeme žít i mimo kostel.

Modlitba

Modlitba rodičů za děti, které jdou k prvnímu svatému přijímání

Pane Ježíši, už za krátký čas se s tebou naše děti poprvé setkají ve svatém přijímání.

Pomáhej jim připravit jejich srdce na setkávání s tebou v Eucharistii, aby se na tato setkání vždy těšily a dokázaly přijímat posilu k tomu, aby se stávaly dobrými křesťany.

Žehnej také nám, abychom jim dávali dobrý příklad živé víry a obětavé lásky.

Amen.

Otče náš..., Zdrávas Maria...

VI. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ – JEŽÍŠŮV DAR

Cíl setkání

- a) pastorační – Ježíš chce být darem pro člověka v Eucharistii.
- b) setkání – příprava na svaté přijímání + domluvit program prvního svatého přijímání

V co věříme a co chceme předat (jen pro kněze a katechetu)

„Mše svatá je zároveň a neoddělitelně památka oběti, v níž se zpřítomňuje oběť na kříži a posvátná hostina společenství Těla a Krve Páně. Avšak slavení eucharistické oběti je zcela zaměřeno na důvěrné spojení věřících s Kristem ve svatém přijímání. Jít k přijímání znamená přijmout samotného Krista, který se za nás obětoval.“ (KKC 1382)

„Pán se k nám obrací s naléhavou výzvou, abychom ho přijímali v eucharistické svátosti: ‚Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život‘ (Jan 6,53).“ (KKC 1384)

„Přijímáním vzrůstá naše spojení s Kristem. Přijímat tělo Páně přináší jako hlavní plod důvěrné spojení s Ježíšem Kristem. Pán totiž řekl: ‚Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm‘ (Jan 6,56). Život v Kristu má svůj základ v eucharistické hostině: ‚Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne‘ (Jan 6,57).“ (KKC 1391)

Metodika – rozvinuté téma setkání

Uvedení do tématu: Minule jsme mluvili o tom, že při mši svaté slyšíme Ježíšova slova, která pronesl při poslední večeři: Toto je moje Tělo. Pak bere do rukou chléb a rozdává – tak tomu bylo při poslední večeři a toto

se děje také při mši svaté. Dnes se zastavíme u tří biblických událostí, které nám pomohou pochopit úmysl Boží a význam svatého přijímání.

Mana na poušti

Bible nám vypráví událost vysvobození izraelského národa z egyptského otroctví. Po cestě z Egypta do zaslíbené země, která vedla přes neúrodnou poušť a trvala čtyřicet let, Izraelité nejednou zažívali hlad a žízeň. Věděli, že Bůh jim slíbil pomoc a chce je přivést až do země, která bude oplývat hojností, ale tehdy na poušti zažívali nedostatek a reptali. Šlo jim o život, a proto se obraceli k Bohu, aby je zachránil, pomohl přežít. Mojžíš jim oznámil, že Bůh se postará o potřebné jídlo. Každé ráno se pak na poušť snesly malé šupinky chleba a oni je sbírali k jídlu. Protože nevěděli, jak je pojmenovat, říkali jim „man hú“ – „co je to“. To byla pro Izraelity první zkušenost s tím, že Bůh chce člověku dát potřebnou posilu k životu v podobě pokrmu, který jim „posílá z nebe“.

- ♦ Čtyřicet let žít na poušti je dlouhá doba na to, aby zde celý národ dokázal přežít bez zvláštní pomoci Boží. I vlastní život můžeme chápat jako putování, ke kterému potřebujeme posilu. Svaté přijímání je pokrmem, který dostáváme od Boha, aby nás v životních situacích posiloval.
- ♦ Některé situace našeho života jsou tak těžké, že se dají přežít jen s pomocí druhých. Dá se říct, že i Izraelité cestu pouští přežili, protože jim Bůh dával každý den pokrm na cestu. Svaté přijímání nám dává sílu překonávat těžkosti života.
- ♦ Ježíš na jiném místě v Písmu svatém řekne: „Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře.“ Těm, kteří jej přijímají ve svatém přijímání, slibuje život, který neskončí. Lidský pokrm takovou moc nemá.

Zázračné rozmnožení chlebů (J 6,1–15)

Ježíš odešel na druhou stranu moře Galilejského neboli Tiberiadského. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé

najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra, mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy, a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám.

V Ježíšově blízkosti bylo vždy hodně lidí. Když se jednou zadíval na zástup, ve kterém bylo pět tisíc mužů, děti a ženy ani nestihli spočítat, oslovil své apoštoly s úmyslem nasytit je. Věděl, že má moc udělat zázrak a rozmnožit chleby, aby se na každého dostalo. Učedníci to ještě nevěděli a ani je nenapadlo Ježíši věřit, že by to bylo možné. Proto přicházejí s výmluvou, proč to nejde. Zastavme se chvíli u Ježíšova úmyslu a jeho moci, která dokáže rozmnožit chleby. Ježíš ví, že jídlo je nutnou součástí života, abychom přežili. Udělá tedy zázrak, který nasytí lidi shromážděné na hoře. Zažene jejich hlad, ale zároveň je svým zázrakem připravuje na něco většího, co se chystá udělat později. Při poslední večeři vezme do rukou chléb a prohlásí o něm: „Toto je moje Tělo.“ Snáz se věří této větě z Ježíšových úst, když víme, jak u Genezaretského jezera dokázal říct slova, která rozmnožila chleby pro velký zástup.

- ♦ Pozoruhodné na této události je to, že Ježíš chtěl, aby sami apoštolové nasýtili zástup lidí. Oni právem pochybují o tom, že by to vlastními silami mohli nějak dokázat. Když jim však Ježíš podává rozmnožený chléb, dokážou ho rozdávat druhým.
- ♦ Jeden námořní kapitán chodil denně v lodní kapli ke svatému přijímání. Námořníci ho znali jako tvrdého a mnohdy hrubého. Jednou našli odvahu se jej zeptat, jak může chodit ke svatému přijímání, když se k nim tak chová. Jeho odpověď byla prostá: „Kdybych ke svatému přijímání nechodil, byl bych ještě horší.“ Od té doby jim to nevadilo a sledovali, jak se jejich kapitán stává lepším člověkem.

- ♦ Svaté přijímání je způsobem, jak v nás chce Bůh posílit dobro a lásku. Kdo takto přijímá svaté přijímání, získává sílu k tomu, aby to, co dobrého od Boha dostává, dokázal také dávat svému okolí.

Ježíš v Kafarnaum

Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. (J 6,56)

Když se prvních křesťanů ptali, kde je Ježíš Kristus, říkali: „Žije v nás.“ Ve svatém přijímání Ježíš skutečně přichází k nám, protože je to živý Bůh. Toto sjednocení s ním by na nás mělo být nějak znát, jako jde poznat, když někdo nosí toho druhého v srdci a všem dává najevo, že je zamilovaný.

Toto setkání má důvěrný charakter. Dá se přirovnat k manželství, kdy se manželé odevzdávají jeden druhému. Takové odevzdávání má však svá pravidla, kterými se chráníme, aby nedošlo ke znevážení lásky. Pokud by do manželství vstoupila faleš či nevěra, vnímali bychom to jako vážné narušení manželského vztahu. Podobně i hřích působí to, že narušuje vztah mezi námi a Bohem. Jestliže se něco takového stane v našem vztahu k Bohu, je třeba lítostí hřích odstranit před tím, než se půjdeme ke svatému přijímání.

Chci vás povzbudit k tomu, aby vaše srdce bylo stále připraveno přijmout Ježíše, aby se mohlo splnit jeho přání, že chce žít v nás.

Aktivita

Domluvit s rodiči průběh prvního svatého přijímání. Pokud to půjde, je dobré jednotlivé části programu také okomentovat, aby tomu rozuměli a dokázali slavnost prvního svatého přijímání aktivně prožít.

Shrnutí

Ježíš nás zve při každé mši svaté na hostinu, ve které nám dává za pokrm sám sebe. Jak tomu uvěřit? Sledujme při mši svaté kněze, jak bere do rukou chléb a kalich s vínem, pozvedá je a říká slova, která Ježíš vyslovil při poslední večeři. Vyslovuje slova, která mluví o něčem mimořádném, že chléb se mění na Ježíšovo Tělo a víno na jeho Krev. Lidsky viděno se nám to může zdát být naivní a nesmyslné. Pokud však za těmito slovy začneme vnímat Ježíše, Božího Syna, který mnohokrát slovem jiné uzdravil, roz-

množil chleby a dokonce některé i vzkřísil z mrtvých, stojíme před rozhodnutím dát mu důvěru a uvěřit, že i tato slova myslel vážně a chce udělat to, co říká. To je prostor pro nás, abychom mu uvěřili. Tato víra v Ježíše nám pomáhá vidět jeho slova jako realitu, že chléb se skutečně stane jeho Tělem, které On obětoval svobodně na kříži. Stejně tak i víno v kalichu se stane jeho Krví, která se za nás prolévá, jak to viděli ti, kteří stáli pod křížem na Kalvárii.

Modlitba

Modlitba rodičů za děti, které jdou k prvnímu svatému přijímání

Pane Ježíši, už za krátký čas se s tebou naše děti poprvé setkají ve svatém přijímání.

Pomáhej jim připravit jejich srdce na setkávání s tebou v Eucharistii, aby se na tato setkání vždy těšily

a dokázaly přijímat posilu k tomu, aby se stávaly dobrými křesťany.

Žehnej také nám, abychom jim dávali dobrý příklad živé víry a obětavé lásky.

Amen.

Otče náš..., Zdrávas Maria...

